

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 28

Oakland, Wash. 17. Juli. 1895.

5te Aarg.

Et front Barn.

„Af de Umyndiges og Dødes Mund skal du høre Lov.“ Matth. 21, 16.

Det var i fordums Dage, at den Herre, Jesus, afslagde dette Vidnesbyrd, men det stadfæstede sig i vore Dage, hvad medfølgende Tildragelse udbiiser.

I en af Byens Forstæder bor en Familie, for hvem Guds Ord er blevet en Lygte for deres Fod, og et Lys paa deres Sti. Baade Morgen og Aften samledes Mand, Hustru og Børn for at takke Herren. I dette Hjem, hvor der er flere Sønner, blev der stor Glæde, da den første lille Pige blev født.

I Daaben fik hun Navnet Helga, og det var Moderens store Glæde at se, hvor hendes lille Pige voksede. Tidligt blev det lille Barn ført ind paa Himmelveien og havde stor Modtagelighed derfor. Naar hendes Fader holdt Andagt, kunde Helga, endog før hun kunde tale ret, sidde med foldede Hænder og sit dybe alvorssuende Blik rettet paa ham. Det var, som det lille Hjerte forstod Alt.

Helga trivedes godt, til hun var tre Aar gammel, og glædede særlig sin Moder, som lagde mange Fremtidsplaner for hende. Helga var altid saa bange for Smuds, at Moderen aldrig behøvede at frygte for, at hendes nystrøgne Kjole skulde faa Pletter.

Der var Glæde og Lykke i det Hjem, hvor alt var himmelsindet. En Dag kom den ældre Broder Carl og sagde til Helga, at han paa Gaden havde truffet en Dreng, som bandede. Da svarede lille Helga ganske forfærdet: „Han kan aldrig komme hjem til Jesus, naar han bander, men bliver ført til Djævelen, hvor der er mørkt og aldrig bliver tændt Lys.“

I sit tredje Aar fik hun en Lungebetændelse, som var langvarig men hun gik helbredet ud deraf. Derpaa var hun rask til hun blev 4½ Aar gammel, da hun blev angrebet af Skarlagensfeber, som gik over til Lungebetændelse. Det var en svær Tid for Helga, men hun var taalmodig og Tanken var steds hinneklæbet. Hun fortalte en Mor en, at hun havde drømt, at vor Herre kom og hentede hende hjem. I en af sine søvnløse Nætter raabte den lille Pige: „jeg reiser,“ og da Faderen spurte: „hvorhen?“ sagde Helga: „hjem til vor Herre.“ Naar Forældrene stadigt under Suf og Bøven raabte til Herren for deres lille Pige, saa var hun saa frimodig, med Tanken til Herren. En Aften spurgte hendes Fader: „Er du Faders Pige?“ Helga saa alvorlig ud og sagde: „nei! Er du Moders Pige?“

nei! Hvis Pige er du? da svarede Helga med dyb Alvor: vor Herres!

I fem Maanedes Tid laa Helga paa Smertens Leie, stille og hengiven. Nogle Dage før hendes Død blev der bedet for hende i Kirken. Moderen sagde det til hende. Hvorfor gjøre I det? For at Vorherre enten maa gjøre dig rask eller snart hente dig hjem. Da der var gaaet nogle Dage, sagde Helga: „da I rasken har bedet for mig, kommer vor Herre snart og henter mig hjem.“

Hun døde i August, hendes ældste Broder, 8 a 9 Aar, skulde reise paa Landet i Ferien, og da han tog Afsted med Helga, sagde hun: „Carl, lad mig se, at du aldrig glemmer at bede.“

Lille Helga var kun utaalmodig, naar hendes Moder ikke strax havde Tid til at komme og bede Aftenbønnen. Pige til to Dage før sin Død var hun med i Andagten. Da blev hun stille, og Guds Engle bare hende hjem til Herlighedens lyse Hjem. — Min Sjæl, dø den Retfærdiges Død, og min Sjæl, lov Herren. —

Egypten.

Ogsaa i Pyramidernes Land gives der Folk, som ikke ere tilfreds med den bestaaende Orden. Khediven, der gjælder for Landets Regent, er mindre vel forsynet med den Naade, hvorpaa Englænderne gribe ind i hans Forretninger. Dette er forresten ikke saa vanstelt at forstaa. Forholdet er jo saadant, at Egypten siden 1882 er under Englands Formynderskab. Ismail Pascha bragte i sin 16aarige Regjering Landets Statsgjæld op fra 54 Millioner Kroner til 1,800 Millioner. Samtidig var Landstatten voget til det dobbelte. Saa blev han affat, og hans søn Tewfik kom i hans Sted. Forvirringen voksede imidlertid og endte 1882 med Alexandrias Bombardement og Englands Protektorat. I de foreløbne Aar ere Landets Hjelpekilder blevne fremhjulpne i en ganske overordentlig Grad. Egypten er igjen paa gode Veie til at blive det samme rige Land, som det var i Oldtiden. Nedenfor Kairo er der lavet et stort Sluseværk, hvorved Nilen kan stemmes op. Derfor kan man nu i Mellemegypten hste to Gange om Aaret. Derimod har Øvreegypten hidtil i den tørre Tid været en udbrændt Orken. Nu har man imidlertid efter lange Overveielser bestemt at paabynde Anlægget af et uhyre Reservoir ved Assuan. Det skal fylde i den Tid, da Nilen er rigest paa Vand og Dynd, og atter slippes Lys i den tørre Tid. Det vil

coste en halvhundred Millioner Kroner, men vil til Gjengjæld forøge det dyrkelige Areal med ½—1 Million Acres, og derhos vil hele Øvreegypten jo paa en Maade fordobles idet der vil kunne tages to Afgrøder om Aaret i Steden for en. Alt dette skyldes Englændernes dygtige Bestyrelse, men deres Færd i Regjeringsfager er rigtignok ogsaa meget anmassende, hvorfor man ikke kan fortænke den unge Khediv i, at han stundom er mindre imødekommende, da han jo dog af Navn skal være Egyptens Herster.

En velsignedt Spasertur.

Det var en mild Foraarsaften; Fru Weiden gik sig en Tur udenfor Byen for at trække frisk Luft. Derude ved Bygrændsen sad en stakkels Tigger og rakte Hatten frem til de Forbigaaende. Fru Weiden greb i sin Lomme, men hun havde ingen Penge hos sig; saa maatte hun gaa ham forbi. Da hun kom tilbage, saa hun ham sidde paa samme Sted. Men de, som gik forbi, lo og passerede og lagde ikke Mærke til den fattige Mand, der bad forgjæves. Han saa nu sørgmodigere ud, end da hun gik forbi ham første Gang. Fru Weiden syntes, at det rigtig var en stor Synd for den stakkels Mand, og hun sagde ved sig selv: Kan jeg ikke give ham Penge, et godt Ord kan jeg dog altid give ham. Det er sandt, et godt Ord kan ofte være mere for en saadan Stakkels end et Pengestykke slængt hen i Hatten.

Fru Weiden og den fattige Mand vare snart i livlig Samtale, og Tiggeren saa ikke længere saa nedslaaet ud. Og snart lagde Folk Mærke til, hvorledes denne fornemme Dame stod og talte saa ivrig med ham. Men det gjorde, at mere end et Pengestykke faldt i Hatten. Han forstod nok, hvorfor han fik, thi han sagde: „Saa mange Penge har jeg endnu aldrig faaet paa en hel Dag. Na, det er tungt at maatte sidde her og betle. Men hvad skal jeg gjøre!“

Suært kjendte Fru Weiden den fattige Mand's Livshistorie. Han havde tidligere mistet sine Forældre og maatte ud i den vide Verden, hvor han havde fristet meget Ondt. Han havde været med i den tydsfranske Krig og frosset sin ene Fod fordærvet. Senere havde han ved et Ulykkestilfælde mistet det raske Ben, og nu hinkede han om med Krukke og del daarlige Ben fuldt af Saar. Han havde tilsidst maatte tage Arbeide med

at slaa Stene, det eneste Arbeide han kunde udføre, da Benet smertede saa meget. „Na det er svært at være saa fattig og forladt, Fru!“ Fru Weiden trostede ham ved at tale om Guds Kjærlighed i Kristus Jesus. „Ja, ja,“ sagde Betleren, „jeg tænker ogsaa paa Gud; og det er det Eneste, der holder mig oppe. Men jeg kan undertiden saa saadanne stygge Tanker; jeg faar Lyst til at tage mig selv af Dage.“ Fru Weiden blev forfærdet og talte end mere indtrængende om Gud og hans Naade. „Kom nu imorgen til mig, saa skulle vi tales ved. Og husk nu paa at bede til Gud om Hjælp og Trøst.“

Næste Dag indfandt Tiggeren sig hos Fru Weiden. Hun talte meget med ham om Gud og hans Naade i Kristus Jesus. Saa gav hun ham baade Penge og Klæder og en lille Bog, hvis Titel var: „Jesu Ord til de Besværede.“ „Tag den Bog; jeg har ofte fundet Trøst ved at læse i den. Brug den, og Gud skal velsigne Ordet for Dem, naar De beder og læser. Og bed, at disse stygge Tanker aldrig maa faa Magt over Dem.“ Han løftede sine af Taarer fugtige Dine mod hende og sagde: „Tak, tak, hvor De har gjort mig meget Godt.“ Saa stilles de.

Omtrent 1½ Aar efter fik Fru Weiden et Brev skrevet af en fremmed Haand. Da hun læste det, blev hendes Dine fugtige, og hendes Hænder skjælv. Det var fra en Prest i Schlesien. Saaledes lød det:

Kjære Fru!

Paa en Mand's Begne, der for saa Dage siden døde paa et herbærende Engshus i Troen paa sin Frelser, tillader jeg mig at sende Dem disse Linier. Min fortalte mig, at han havde faaet en lille Bog af Dem, „Jesu Ord til de Besværede,“ og han bad mig, at jeg vilde sende Dem hans hjertelige Tak. Jeg skulde sige Dem, at han oftere havde faaet de stygge Tanker om Selvmord, men da havde han grebet til Bogen, læst og bedet, og han var bleven trostet. Her paa Engshuset laa han omtrent et halvt Aar og led meget. Jeg besøgte ham ofte og maatte glæde mig over hans taalmodighed, og altid fandt jeg hans lille Bog hos ham; ofte sagde han med et glad Smil: „Ja, Jesu Ord trostede de Besværede.“ Fru Weiden læste Brevet atter og atter, og i glad Taksigelse maatte hun sige: „Herre min Gud, du er naadig og meget barmhjertig.“ — [Kil.]

Fra Rejsen.

Spokane er en By paa omtrent 30,000 Indbyggere, med en udmærket Vandkraft i Spokane River, som midt i Byen danner de vidtberømte Spokane Falls. Disse Fald ere endnu kun for en Del lagte i Brug, men Kræften er der til Nybenyttelse, saasnart den trænges og den nødvendige Kapital kan opdrives. Spokane River danner Afløbet for Lake Coeur d'Alene i Idaho, Berken blandt Fjeldvandene paa disse Ranter.

Landet omkring Spokane er ufugtbart. Byens hurtige Opkomst skyldes især de rige Miner i Idaho og nordøstre Washington, som laar sin Forsyning fra denne By. Landets Beskaffenhed mellem Spokane og Rocky Mountain Summit er vistnok bjergfuldt, dog findes der mange frugtbare Dale ind imellem overalt beboet med Skov.

Mellem Moravia og Fisher River en Længde af 76 Mil er Banen lagt langs med den mudrede Flod Leonia. Landet i denne er blandet med en Jordart som gjør det blaffet ja næsten hvidt som Kalkoand og lider indbydende at betragte.

Medens vi farer langs denne Flod og netop som vi havde passeret en skarp Krømming løb pludselig Lokomotivbens korte skarpe Tuden, som Alle ved er Faretsignalet. Alle for til Binduerne, vi med naturfugvis, tidnok til at faa se en No 6 a 8 Fod oppe i Luften faldende med hele sin Længde paa Straaningen af Flodbanken, rullende over nogle Gange og tilsidt blive liggende lige i Vandplanten sønderlaet. Det var et trist Syn. Trænet standsede et Minut, og gik saa videre. Nogle Sekrionsarbejdere et Par Mil borte blev varskoet om det passerende. Dette mindede mig om at jeg engang i Iowa straks efter Ulykken havde passeret et Fragttræn hvorpaa 10 a 12 Vogne laa kausse ved Siden af Banen forarsaget ved at en Ko, istedetfor at blive kastet tilside var kommet under Kofangeren og havde kastet Trænet af. Det samme kunde saa let have hændt os havde ikke Herren af sin faderlige Barmhjertighed bevaret os, for hvilket en lille Takkebøn opstaa til den al gode Gud. Er det saa, at ingen Kristen burde begynde sit Dagværk uden at anraabe Herren om Beskyttelse til Begem og Sjæl, saa burde han langt mindre begive sig paa en lang og faresfuld Rejse uden først i inderlig Bøn til Herren at have overgivet sig selv og Trænet eller Skibet til hans Baretægt.

Rocky Mountains er en storflagen Bjergkjæde. Den ligger 580 Mil øst for Cascadbjergene. Langsomt kryber Trænet opover Fjeldryggen medens Lokomotivet skrummer og arbejder, saa at det dirrer i alle sine Sammensætninger. Man har derfor god Tid til at iagttage Algrundene uuder sig og de sneklædte Bjertoppe rundt omkring. Naar man betragter disse Fjeldtinder, hvis flæse Vægge hæve sig mange hundrede Fod op i Luften, da er det, som om man hørte Herren sige: „Du Synner, ser du ikke i denne Naturens Storhed, som jeg opråber for dine Mine, min guddommelige Almagt?“ I Sandhed, det er, som om man fiste fra greben og indskæmt mellem Herrens Mægtige Arme, naar man passerer disse mægtige Bjerge.

Efterat have passeret Rocky Mountains kommer man ud paa Montanas

umaadelig store, men gøde og søde Prærier, hvor ingen Vegetation af nogen Betydning viser sig for Hundreder af Mile. Kun langsmed Elvene ser man en forkrøbet Buskvæxt, ellers møder Diet inlet uden „Sagebrush“ og det brunagtige Buffelgræs. Her har man Anledning til at se Kræghyrernes og Faarekongernes store Hjorder græse i tusindvis. Og til ser man ogsaa en enlig Sættler ved Flodbredden hvor han i sin Fordygtte frister en kummerlig Tilværelse saagodtsom affondret fra Verden. Store Strækninger af dette Land vilde være hyppeligt for Farming, naar det bare sit Væde nok, men altfor lidet Regn falder til at frembringe nogen videre Plantevæxt.

Men ogsaa her i denne Østen findes adskillige ikke saa ubetydelige Byer. De fleste af disse ere dog Railroad Divisions, og som saadanne opholdes de af Trafikken paa Banen. Der er noget Trist ved at se disse Byer med sine Brækstovs og pene Residenser uden Skygge træer, Frugt træer eller anden Plantevæxt værd at nævne, ja, hvad der er endnu mærkeligere, uden Farmere omkring sig.

Great Northern er uden Tvivl en af de bedste om ikke den bedste af alle Pacificbanerne. Jim Hill har hverken sparet Tid eller Penge for at gjøre sin Bane til en af de bedste paa Kontinentet. Skinnerne ere af Staal 30 Fod lange og veier 60 Pund pr. Yrd eller 20 Pd. pr. Fod fra Minneapolis til Rocky Mountains. Derfra til Seattle, hvor det vanskelige Terrain findes, er der for Sikkerheds Skyld brugt Skinner af de største Dimensioner, nemlig 70 Pund pr. Yrd. eller 23½ Pund pr. Fod, hvilket giver hver Skinne en Vægt af 700 Pund. Skinnerne ere 3½ Tommer brede paa Toppen. Sammensætningen er gjort paa den Maade, at den hviler paa 3 Ties en lige under selve Sammensætningen og en paa hver Side. Disse 3 Ties ligger næsten tæt sammen eller saa tæt sammen, at de to Jernstænger, som er boltet sammen med Skinnerne ved deres Sammensætning en paa hver Side af Skinnerne med 6 Bolte paa hver Side af selve Sammensætningen — netop hviler paa disse 3 Ties, hvilket giver den hele Skinnegang en saadan Fasthed og Soliditet, at det hele bliver som en eneste fortvænde Skinne. Vi mindes ikke at have set den Slags Sammensætninger af Skinnerne paa nogen anden Bane. For sikker og behagelig Transportation saavel som for Comfort og god Behandling fra Togpersonalets Side kan vi paa det bedste anbefale „Great Northern.“ Den er den korteste og hurtigste Bane fra Minneapolis til Pacifickysten og ligesaa godt afsluttet som nogen af de andre Overlandbaner.

Fortsættes.

— I Good-Temple Byen arbejder man mod den stygge Vast, Druffenflab. Mange ser paa denne Volkemad, indtil de sidder i Vogen. Her finder de indbyrdes ikke ret og slat et Ushuran celestiale eller en Afholdshjorening. Nei, de hader en Voge med forskjellige Ceremonier. Og til sin Feruandring hører de, at der skal bygges, og ikke nok med det, der skal ogsaa halbes Bøn. Og nu laar der op et Mernefle, som mindst burde besatke sig med sligt, og ramser op en Bøn, og Lige-Medlemmerne beder med, naturligvis med Andagt, enten de hør paa Guds Ord eller ikke.

For G. og U.*

Fra Missionsmarken.

Past. Harstad drog for en Uges Tid siden ud paa en Missionsrejse sydover i Oregon og Washington. Skandinaver bor spæde udover disse vestlige Stater i større eller mindre Selskenter, og det er den nordlutheriske Kirkes Pligt at opsoge dem og bring dem Livets Ord. De tre Præster, som betjener sydlige Washington og nordlige Oregon har saa meget at gjøre i sine egne Kald og i deres nærmeste Omegn, at de vanskelig kunne ofte Tid til længere Missionsrejser. Den eneste, som kan gjøre dette, er for Deltidets Formand Harstad, da hans Kald her lettere kan undvære ham, end de andre Kald kan undvære sine Præster. Han er desuden i Besiddelse af god Helbred og Begemkræfter, for Dugtighed som Missionær og fremfor Alt en Kjærlighed til denne vigtige og besværlige Gjerning, som man vil finde os saa Andre. Det Beste af denne Rejse vil blive gjort paa Hesteryggen sydover Willamette Valley og vestover gjennem forskjellige Dalsløber ned mod Kysten. Naturligvis maa dette nærmest betragtes som en Opdagelsesrejse for ret at undersøge Tilstanden og vi imødejer med megen Interesse den Rapport, som han i sin Tid vil fremlægge for Herolds Vædere. En Ting kan man imidlertid være vis paa, nemlig at hans Indberetning vil bekræfte, hvad der saa ofte har været sagt om Præstens her i Østen. Gud holde i Raade sin Haand over ham og velvære hans Gjerning til Kirkens sande Gavn. Amen.

En af vore Abonnenter spørger, hvad Brækhus bestiller nu, og ønsker endel Oplysninger om ham. Herold har tidligere et Par Gange berørt den af Brækhus udsolbede Birkeshed i den første Tid, han optraadte. Den Maade, hvorpaa den Forenede Kirkes Præster benyttede ham og hans Eiendommeligheder, var aabenbart forkastelig og i høi Grad farlig. Han brugte jo under Møderne at komme i et Slags bevistløs Tilstand (enten den var virkelig eller lavet for Veligheden, er ikke godt at afgjøre), og i denne Tilstand plejede han, liggende paa en Sofa under utækkelige Bevægelser med Hoved og Lemmer at holde strenge Taler til de Tilstedeværende.

Hans Optraeden tiltrak sig betydelig Opmærksomhed for en Tid, og Mange ansaa ham for at være næsten som en af de gamle Profeter. Det Værste ved Historien var, at den Forenede Kirkes Præster herude trak omkring med ham fra Sted til Sted og søgte at indvilbe Folk, at der virkelig var noget Overnaturligt ved denne stakkels unge Mand, og at den hellig Ånd talte gennem ham ligesom forud gennem Profeterne og Apostlerne. Dette var jo at opstille en Rilde og Regel for Tro, Være og Liv ved Siden af den Hellige Skrift — et Kæudigt Ujødert, som man mindst skulde have ventet af Præster, der kaldte sig lutheriske.

Efterat have gjort Turen rundt til mange Steder i Washington og Oregon tog Past. J. Laessou ham med til Østen; men enten det var af Rationalsforandringen eller af noget andet, nok er det, at siden den Rejse, synes det at være ganske forbi med den betænkelige Redningshæder, og han optraeder nu som en almindelig og for sine Taler

ansvarlig Lægprædikan. Han betjente for en Tid Menigheden i Spokane og skal nu være i Astoria under Pastor Stens Fravær i Østen.

Carrollton, Wash, 8de Juli 1895.

Igaar 4de Søndag efter Troesold, 7de Juli blev den Nordlutheriske Evangeliske Lutheriske Menighed, Mount Pleasant, Cowitz Co. Wash. listet med 5 stemmeberettigede Medlemmer, ialt 26 Sjæle.

Pastor L. Nielsen fra Cathlamet var tilfaldt for at holde Gudstjeneste paa dette Sted, hvor endel skandinaviske Familier har slået sig ned i en naturhøi Egn nogle faa Mil op fra Columbia Floden.

Gudstjenesten holdtes i Chr. Pedersens Hus, to Børn blive døpte.

Efter Gudstjenesten blev et Forretningssamøde kaldet til Orden, og efter en kort Diskussion blev de Tilstedeværende enige i at organisere sig som Ev. Luth. Menighed paa Guds Ords Grund, med det rene Ord og uforsfattede Sakramenter.

Pastor Nielsen har lovet at betjene Menigheden indtil videre en Gang hver tredje Maaned. „Se, hvor godt og hvor lystigt det er, at Bedre ogsaa so sammen!“ Ps. 133. 1.

Bedet Høstens Herre o. s. v. Disse Ord har vi læst og sagt mange Gange, men Spørgsmaalet er: Har vi virkelig bedet Høstens Herre, at han vil udbringe Arbejdere i sin Høst? Gjør vi dette daglig? Er denne Herrens Høst saa magtpaaliggende for Eksempel for dig, kjære Farmer, som din egen Høst paa Farmen er det? Du ved godt, at naar du har mange Acres med Gode staaende moden, og det er vanskeligt at faa Arbejdere, saa er du bange for, at Meget skal blive spildt, sørend det bliver indhøstet. Endnu mere ængstelig er Gud for, at de mange Sjæle, hvis Forklæning har kostet hans embaarne Søns Blod skal gaa evig fortabt, fordi der ikke er nogen, som kan forkynde dem Livets Ord. Derfor beder alvorlig, af Hjertet, daglig Høstens Herre om at fremme denne sin Gjerning, og naar han saa viser, at han vil have os med i Gjerningen saa lader os være villige dertil og ikke agte hverken Penge eller Liv for gode til at ofres paa hans Altet.

Alle sande Kristne kan bede og maa bede for denne store Gjerning, saasandt de ere sande ærlige Kristne, og de beder da ikke bare for Sagen i Almindelighed, men de beder fremsør Alt, at Gud vil drive og hjælpe dem selv til at arbejde paa en eller anden Maade i denne Herrens Høst.

Du unge Mand, som læser dette, tænkt dig om! Længende du er du af dem, som Herren netop vil sende ud paa denne aandelige Høstmark, og som han derfor har udklædet med de nødvendige Gaver. Og finder du hos dig en Drøjsel i den Retning, en Øst til at ofre dig selv i Missionsens Tjeneste, saa raadsvør dig Alle med Kjød og Blod, men gjør alt, hvad du kan, for at udnytte dine Gaver og byggtgjøre dig til Gjerningen, og naar din Forberedelsestid er tilende, saa gaa ud, hvorhen du bliver kaldet og gribe i Guds Ravn Arbejdet fat med de bare Hænder.

Er du saa eller ingent Frigter, saa kyndt dig ikke herom. Høst paa, at den egentlige rette Frugt af dit Arbejde

er Troen paa Kristus og den er altid uhyllig, og dens Virkninger i Bibel er ofte Rjukt af saa mange Skrøbeligheder, at vi har vanskeligt for at opdage dem. Plsi, plant og vand, saa giver Gud Bækken. Om du bliver tro indtil Enden, saa vil du maaste i dit lille Hjærne af de evige Lader finde flere Kornbaand, end du havde ventet. Bliver det smaa med den timelige Næring, saa ved du jo hvilken Herre du tjener, han har lært dig at bede den fjerde Bøn, og betænk derhos at Kristus siger: Nævene have Huler og Himmelens Engle have Reder, men Menneflens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." Var Overbyrden saa fattig, hvorfor skal da Underbyrden klage? Ved, og arbejd, og overlad Resten til Gud.

Co Fester.

Menighedslemmer saavel som Gjæster har nyligt høvt mange opmuntrende og hyggelige Stunder sammen i og omkring Starwood.

Som Gæst ved Synodemødet og efterpaa maa vi sige med mange Andre at vi hører os taknemmelig til det norske Settlement der for deres Venlighed og Opofrelse.

Strøg efter Synodemødet havde Kvindeforeningerne deromkring et Par hyggelige Fester for at fremme Kirkens Arbejde.

Kvindeforeningen i Norman gav den første Opvartning Lørdag den 29de Juni. Det var en vellykket Picnic. Mange fremmede lige fra Starwood, og Fir 4 mil nord derfra. Forsamlingen blev rigeligen underholdt baade til Begem og Sjæl.

Pastor Fosli ledede Sangkorene fra Norman og Starwood, som sang mange smukke Sange. Taler blev holdte af Prof. Brandvig og Shahan, og "Recitations" af Miss. Martha Anderson og Sophia Peterson. Derefter udsjerte Børnene et meget interessant Program.

Ober \$25 blev samlet til at dække en Gæld paa Kirkeorgelet.

Den følgende Tirsdag havde Kvindeforeningen i Fir en lignende Fests for at samle Penge til en ny Kirke der. Omkring 200 Mennefler, den største Skare, man havde seet sammen der, fremmede. Et smukt Program blev ogsaa her udført. Taler blev holdte af Prof. Shahan og Brandvig, de Herrer, D. B. Jørgen, L. Varson, S. J. Hatle og Pastor Fosli, samt Deklamation af H. B. Gundersen og Miss Sophia Peterson.

En tidligere Subskription paa \$170 blev forøget med \$90 og kontant paa omkring \$25. Men dette maaler jo ikke Betsignelsen ved disse Møder. Den Opmuntning, Glæde og Trøst, den kristelige Broderkærlighed, som her blev mere beskæftet og opflammet kan ikke regnes ud Dollars og Cents.

Den udmærkede Orden og den venlige Opførelse særlig iblandt de Unge, som vi mærkede, var en sand Gygge.

Pastor Fosli er ikke bare selv en Arbejder, men han forstaa ogsaa at saa Andre til at arbejde.

Saaledes viste der sig stor Iver og Interesse fra de Unges Side for Sang og andet kirkelig Arbejde.

Gud betsigne alle tre Arbejdere i sin Ringaard!

"Men, naar vi gjøre det Gode Læder os ikke blide trætte, thi vi skulle og buse i sin Tid, saastemt vi ikke forsage."

Fortrolighed mellem Forældre og Børn.

En fuldkommen Fortrolighed mellem Forældre og Børn er et af de bedste Midler til at bevare disse fra Synd og Usædelighed. Mange Mødre spørge med Vagtselse, hvorledes de skulle kunne beholde sine Børns Fortrolighed. Følgende Svar paa nogle Spørgsmaal fra en Moder kan maaste tjene til Vejledning for nogle af vore Læsere.

En Moder burde ikke behøve at vinde sine Børns Fortrolighed. Den tilhører hende allerede ifølge Naturens Lov. Barnet hænker hende den af egen fri Villie, men mangen Moder taber denne dyrebare Gave. Den behandles saa ligegyldig og vurderes saa lidt, at Moderen ikke en Gang ved, om hun har tabt den eller ei.

Jeg vil sige til unge Mødre, hvis Børn endnu sidde paa deres Knæ, eller holde sig nær til dem: Hold altid dit Ord, naar du lover dit Barn Noget. Svar altid Barnet med Oprigtighed, naar det spørger om Noget. Vedtag aldrig de Smaa. Jeg siger aldrig — ikke engang for Smaaling eller for Sjæters Skyld — en Løgn til mine Børn.

De aldrig af dine Børns underlige Tænder i Andes Nærværelse. Bevar omhyggelig deres smaa Hemmeligheder. Lad dine Børn erfare, at du aldrig til tilretteviser dem eller omtale deres Feil for Andre, for saa vidt du ikke er tvungen dertil. Om din Søn eller Datter har begaaet en Feil, da tal med Barnet derom i Enrum. Paa denne Maade vil du baade kunne beholde og forøge deres Fortrolighed til dig.

Men jeg ved, at der gives mange Mødre, som ere bedrøvede over de Feiltrin, de have begaaet. De længes efter at kunne blive bedre, og de sige: "Har du ikke ogsaa et Ord til os?" Jo, mine Venner, hvis en Moders Sønner eller Døtre ere ti eller tolv Aar gamle og ikke tale frit fortrolig med hende om alle Ting, medens de have Omgang med Kammerater, som hun ikke synes om, da vilde jeg bære mig ad paa følgende Maade.

Jeg vilde til en Tid sætte næsten alt Andet til Side for at gjenvinde Børnens Hjerte. Jeg vilde holde dem med Selvskab og underholde dem baade ude og hjemme. Og saa snart som det var ykkedes mig at overbevise dem om, at jeg virkelig elskede dem som en Moder, vilde jeg fortælle dem, hvor bedrøvet jeg havde været i den sidste Tid, hvor jeg længtes efter at gjenvinde den tabte Fortrolighed. Jeg vilde dog ikke gjøre dette, uden nøst at overbevise Sagen og lægge Planer, som var mest passende efter Omstændighederne. Paa denne Maade tror jeg, at jeg skulde kunne gjenvinde det, som jeg havde tabt, og Englene skulde glæde sig med mig.

Lad mig endnu sige et Ord om at holde dine Løfter til dine Børn, thi dette er den fornemste Grund til al Fortrolighed. Det er ikke godt at give Løfter uden Vilkaar. Derfor Børnene forsjømmer at opfylde Betingelserne, da ere de selv Skuld i, at Løfterne ikke blive opfyldte. Men har du givet et Løfte, saa hold det, selv om det koster dig megen Opofrelse.

Endnu et Ord til: Lad det ikke blive din Vane at overlade de Smaa til sig selv. Ingen kan indtage en Moders Plads for et lille Barn. Derfor Gud sender dem i Verden, saa vil han mildne Bånden, for de klippede Lam. Men vogt dig for at klippe Lammene og

sidde udsætte dem for alt Slags Veir.

At, dersom Mødre blot vidste, hvor vigtig hver Dag er i de første tolv Aar af et Barns Liv! Om blot Mødre vilde være mere ihærdige for at vinde sine Børns Kærlighed og Fortrolighed! Vil du kunne sidde i Ro og Mag i din Stue eller gaa i Visitter og Selskaber, naar du ikke ved, hvor dit Barn er, eller hvad det foretager sig? Læg heller dine Bøger bort og lad dine Besøg være, og hold dine Børn nær ved din Side.—

KH.

Om Fornetugten.

D Sjette Stykke, som hører til Fornetugten, er den fjære Bøn. Man beder jo for Landets Frugter; skulde du da ikke troligen bede for Dit Legets Frugter? Saaledes har Augustins Moder, Monica, udbedet sin Søn fra Manichæismen. I Lucas 11, 12 hedder det og: "Reget mere skal Faderen, som er i Himlen, give dem den Helligaand, som han bede". Saaledes lære Børnene, formedelst den Helligaands Regjering, selv at opdrage sig og forfremmes da, ligesom det fjære Jesubarn, som i Alder saa og i Naade hos Gud og Menneflene. Fordi det fjære Jesubarn var undfanget af den Helligaand, og der paa ham som paa en spæd Gren (Ef. 11, 2) hvilede Herrens Aand, saa var ogsaa hos ham idel Naade hos Gud og Menneflene, særdeles Lydighed og Gudsfrugt. Dette høilovede Barn har været lydlig, skulde da du, elsendige Barn, ikke være lydlig? Ved Lydighed erhoder man Guds og Menneflenes Yndest, Naade og Betsignelse. Skal var sin Fader lydlig indtil Døden (1. Moses 22, 6), derfor erholdt han Betsignelsen (1. Mos. 24, 35). David var et fromt Barn og erholdt Salvelse til Kongeriget (2. Sam. 2, 4). Jos Sir. 1, 6. hedder det: "Herrens Frygt er Væ og Ros og Glæde og en glædelig Krone." Et mærkeligt Exempel herpaa er de Rehaber (Jer. 35, 18—19), hvilke erholdt af Gud en gertlig Betsignelse. I det fjerde Bud er Betsignelsen lagt paa Lydigheden. Intet uldygt Barn behøver at haabe Betsignelsen. I den 133. Salme hedder det ligesaa om de gamle Børn: "Der haver Herren besælet Betsignelsen at være, ja Livet indtil evig Tid".

At Børnene nu ere saa onde, det er et Tegn paa den yderste Dag, hvorom og Apostelen Paulus i 2. Tim. 3. 1 har proeteret: "Men vid dette, at i de sidste Dage skal være at forvente vanskelige Tider, thi der skal være Mennefler, som holde af sig selv, pengegjerrige, overdaadige, hovmodige, Betspottere, Forældre uldydige utaknemlige, uheldige". Samma: Det er nu ligesom i Syndflodens Tid, da Jorden var fuld af Betspottelse, saa at man ser, at den yderste Dags sidste Tid Syndflod nu ei kan være langt borte.

Godt Svar.

En Soldat som hidtil havde levet hen i Synden, blev ved at høre Guds Ord, alvorlig bekymret for sin Sjæls Frelse, kom til Sandheds Selvbedelse og blev en troende Kristen. Han blev nu, som det ofte sker, Øjenkaud for sine Kammeraters og Officernes Spot og Forhaanelse. En Officer, hos hvem han var Oppasser, spurgte ham engang: "Richard, hvad Fordel har du nu egentlig af din Hellighed?" —

Soldaten svarede ganske rolig: "Fjærend jeg blev omvendt, dral jeg mig fuld næsten hver Dag, nu derimod er eg ædruelig; forhen var jeg forsømmelig i min Tjeneste, nu derimod opfylder jeg min Pligt." — Officeren blev bestjæmmet ved dette Svar og spurgte ikke oftere.

Rob. Jørgen Jøll vedbliver at holde fritænkerste Taler rundt omkring. Han synes paa de fleste Steder at finde villige Tilhørere, der praktiserer hans Lærdomme. Hans selvsindige Udtalelser om Selvmord har spillet flere af dem, der af en eller anden Grund har opgivet Kampen for Tilværelsen. Et af de sidste Tilfælde er Sigmund Schneider i New York, som for nogle Dage siden dræbte sin Hustru og derefter sig selv. Paa en Papir havde Schneider skrevet følgende: "Jeg har besluttet at forlade denne Verden og tager min Hustru med mig. Col. Jørgen Jøll har Ret og er den forstandigste Mand, jeg har hørt. Bort sociale System er galt og urigtigt; Kirkerne er Stalkeskul, de tjener alle Gud, og hans Navn er Mammon". Tac. Tid.

Mært.

Bogagenter, som vil tjene en passende Løn ved at sælge "Lutherans in all Lands" og samtidigt gavne Luth. Universitæt vil finde det lønnende at arbejde med undertegnede som Generalagent.

Jo før de vælger sit Virkesfelt, desto bedre. De kan arbejde paa hvilket som helst Sted der ikke før er valgt som Territorium af andre, og endda arbejde for os. Skriv herom strøg baade til undertegnede og til "Lutherans in all Lands Co. Milwaukee, Wis.

Paa Grund af vor Skole er vi i Stand til at byde vel saa gode Vilkaar som nogen anden General Agent.

B. Garstad.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa "Pacific Herald" og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, saar som Betsigning et Aars fri Undervisning ved Skolen. ligeledes skal enhver, som samlar 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, saa som Betsigning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de skandinaviske Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Dermed mærke man sig, at næstnæste Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa fuld ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gaae baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saabanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skæmte de paa denne Maade Landne Rettigheder til hvem de vil.

